

NORA ROBERTS

Sveti gresi

Prevela Branislava Maoduš

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

1

Petnaesti avgust. Bio je to još jedan u nizu vrelih i sparnih dana. Nije bilo paperjastih belih oblačaka niti svežeg povetarca, samo vlaga, toliko gusta da je moglo da se pliva u njoj.

Vesti u sedam i jedanaest sumorno su obećavale samo još više vlage i vreline. U dugačkim i lenjim poslednjim danima leta, najvažnija vest u Vašingtonu bio je vrela talas koji je ušao u drugu nemilosrdnu nedelju.

Senat je prekinuo s radom od septembra, pa je i na Kapitolu vladalo mrtvilo. Odmarajući se pre toliko najavljanog putovanja u Evropu, predsednik se rashlađivao u Kemp Dejvidu. Bez svakodnevnog haosa politike, Vašington je bio grad turista i uličnih prodavaca. Preko puta instituta Smitsonijan, pantomimičar je izvodio tačku za znojavu masu, koja je više zastala da dođe do daha nego da bi se divila umetnosti. Lepe letnje haljine mlitavo su visile, a deca su plačljivo tražila sladoled.

I mlado i staro sjatilo se u Rok Krik park da se u hladovini pored vode zaštite od vreline. Pili su se litri i litri sokova i limunada, a ispijale su se i jednake količine vina i piva, premda manje očigledno. Boce su umele da nestanu kada bi parkom prošla policijska patrola. Na piknicima i pored roštilja ljudi su brisali krpama znoj s lica, pržili viršle i posmatrali decu u pelenama kako se gegaju preko trave. Majke su vikale deci da se držalje podalje od vode, da se ne približavaju cesti, da spuste štap ili kamen. Muzika sa tranzistora bila je, kao i obično, glasna i prkosna; di-džejevi su to nazivali najnovijim hitovima i saopštavali da se temperatura bliži četrdesetom podeoku.

U parku su se okupljale i manje grupe studenata; neki su sedeli na kamenju iznad potoka i raspravljali o sudbini sveta, a neki su se opružili na travi, više zainteresovani za sudbinu svog preplanulog tena. Oni koji

su imali vremena i benzina pobjegli su na plažu ili u planine. Nekoliko studenata s koledža imalo je energije da baca frizbi, a muškarci su poskidali majice, razmećući se ravnomerno potamnelim telima.

Pod jednim drvetom sedela je lepa mlada umetnica. Nakon nekoliko pokušaja da joj privuče pažnju svojim bicepsima, na kojima je radio već šest meseci, jedan od studenata odlučio se za malo neposredniji pristup. Frizbi je glasno tresnuo na njen blok. Kada je iznervirano podigla pogled, pritrčao joj je. Nasmehio se u znak izvinjenja, u nadi da će je osmehom opčiniti.

„Izvini. Pobjegao mi je.“

Nakon što je prebacila grivu tamne kose preko ramena, umetnica mu je vratila frizbi. „U redu je.“ Ponovo se posvetila crtežu, i ne pogledavši ga više.

Mladost ne odustaje lako. Spustio se pored nje i zagledao se u njen crtež. Ono što je znao o umetnosti nije bilo dovoljno ni za rečenicu, ali zanesenost je čudo. „Hej, to je baš dobro. Gde studiraš?“

Shvatila je njegovu nameru i poželela da ga se oslobodi, ali ga je pogledala dovoljno dugo da primeti njegov osmeh. Možda i jeste bio providan, ali je bio i sladak. „U Džordžtaunu.“

„Šališ se? I ja sam tamo. Na pravu.“

Kolega mu je nestrpljivo doviknuo. „Rode! Idemo li na to pivo?“

„Dolaziš li ovde često?“ upitao je Rod, ignorišući prijatelja. Umetnica je imala najkrupnije smeđe oči koje je ikada video.

„Povremeno.“

„A šta kažeš na to da...“

„Rode, hajde! Idemo na pivo!“

Rod je pogledao svog oznojenog, pomalo gojaznog prijatelja, a zatim hladne smeđe oči umetnice. Ne mogu da se mere. „Vidimo se kasnije, Pite“, doviknuo mu je, a zatim mu dobacio frizbi u visokom nemarnom luku.

„Završili ste sa igrom?“ upitala je umetnica, posmatrajući let frizbija. Nasmehio se, zatim dotakao krajeve njene kose. „Zavisi.“

Pit je opsovao i potrčao za diskom. Upravo je dao šest dolara za njega. Nakon što se umalo sapleo preko nekog psa, uspeo je da se uspenetra uz padinu, nadajući se da frizbi nije završio u potoku. Kožne sandale platilo je mnogo više. Frizbi je skrenuo prema vodi, zbog čega je glasno

Sveti gresi

opsovao, a zatim je udario u drvo i skrenuo prema žbunju. Obilno se znojeći i razmišljajući o hladnom pivu, koje ga je čekalo, Pit je gurao grane i krčio sebi put.

Srce mu je stalo, zatim mu je i krv jurnula u glavu. Pre nego što je stigao da udahne da bi povikao, povratio je krompiriće i dva hot-doga koje je pojeo za ručak.

Frizbi je pao na pola metra od ivice potoka. Ležao je nov, crven i ve-seo na hladnoj beloj ruci koja kao da mu ga je vraćala.

Bila je to Karla Džonson, dvadesettrogodišnja studentkinja dramskih umetnosti, koja je povremeno radila kao konobarica. Dvanaest do petnaest sati ranije, zadavljena je sveštenečkim amiktom. Belim, opšivenim zlatnim koncem.

Detektiv Ben Paris sedeo je potišteno za stolom nakon što je dovršio kućanje izveštaja o ubistvu Džonsonove. Otkucao je činjenice na mašini, udarajući tipke snažno, sa dva prsta. Ali su mu se one sada vraćale. Nije bilo seksualnog zlostavljanja niti se činilo da je u pitanju pljačka. Njena tašna nalazila se ispod nje, a u njoj dvadeset tri dolara i sedamdeset šest centi i master kartica. Na prstu je nosila prsten s opalom, za koji je moglo da se dobije oko pedeset dolara. Nema motiva, nema osumnjičenih. Nema ničega.

Ben i njegov partner su poslepodne proveli razgovarajući sa porodicom žrtve. Neprijatan je to posao, pomislio je. Neophodan, ali neprijatan. Na svakom koraku nailazili su na iste odgovore. Karla je želela da bude glumica. Studije su bile njen život. Viđala se sa momcima, ali ništa ozbiljno – bila je suviše posvećena ambiciji koju nikada neće ostvariti.

Ben je ponovo prešao pogledom preko izveštaja i zadržao se na oružju kojim je počinjeno ubistvo. Sveštenečka marama. Pored njega se nalazila poruka. Klekao je pre nekoliko sati pored nje da je pročita.

Gresi su joj oprošteni.

„Amin, promrmljao je Ben i teško izdahnuo.

Barbara Klejton prešla je preko travnjaka Vašingtonske katedrale nešto posle jedan sat posle ponoći druge nedelje septembra. Vazduh je bio

topao, zvezde sjajne, ali ona nije bila raspoložena da u ovome uživa. Mrzovoljno je mrmljala sebi u bradu dok je koračala. Sutra ujutro će očitati slovo onom mehaničaru, koji je ličio na lasicu. Popravio je menjač i sada je kao nov. Kakav prevarant. Sreća pa je imala da pređe svega još dva bloka. Sada će morati autobusom na posao. Platiće joj ovo onaj ružni i prljavi kučkin sin. Zvezda padalica je blesnula i poletela preko neba u blistavom luku. Nije je ni primetila.

A nije je primetio ni muškarac koji ju je posmatrao. Znao je da će naići. Nije li mu rečeno da je čeka ovde? Nije li mu se činilo da će mu glava, čak i sada, eksplodirati od pritiska koji je u njoj izazivao Glas? On je odabran, njemu je na pleća stavljen teret, ali će njegova biti i slava.

„*Dominus vobiscum*“, promrmljao je, zatim snažno šakom stegao glatki materijal amikta.

A kada je obavio zadatak, osetio je vreli nalet moći. Bedra su mu eksplodirala. Krv mu je pevala. Bio je čist. A sada je i ona čista. Polako, nežno, prešao je palcem preko njenog čela, usana, srca, i napravio znak krsta. Dao joj je oprost grehova, ali brzo. Glas ga je upozorio da je mnogo onih koji neće razumeti čistotu njegovog dela.

Ostavio je njeno telo u senkama i nastavio dalje, očiju sjajnih od suza radosnica i ludila.

„Mediji su nam za vratom zbog ovog slučaja.“ Kapetan Haris je pesnicom tresnuo novine raširene na stolu. „Čitav prokleti grad je u panici! Kada saznam ko je novinama dojavio ovo o svešteniku...“

Ućutao je i uspravio se. Nije mu se često dešavalo da bude ovoliko blizu gubitku kontrole. Možda i sedi za stolom, ali je ipak policajac, rekao je sebi, i to đavolski dobar policajac. A dobar policajac ne gubi kontrolu. Da bi dao sebi vremena, presavio je novine i prešao pogledom preko ostalih policajaca u prostoriji. Đavolski su dobri, priznao je Haris. Ne bi on trpeo ništa manje od toga.

Ben Paris sedeo je na ivici svog stola i igrao se držačem za papir. Haris ga je dovoljno dobro poznao da zna koliko Ben voli da drži nešto u ruci kada razmišlja. Mlad je, razmišljao je Haris, ali iskusan, sa deseto-godišnjim stažom u policiji. Solidan policajac, premda pomalo nemaran kada je u pitanju zvanična procedura. Dve pohvale za hrabrost zaslužio

je pošteno. Kada stvari nisu bile ovako napete, Harisa je zabavljala činjenica da Ben izgleda kao holivudska verzija policajca na tajnom zadatku – uskog lica, snažnih kostiju, tamnokos i žilav. Kosa mu je bila gusta i suviše dugačka da bi bila konvencionalna, ali šišao se u jednom od onih otmenih malih frizerskih salona u Džordžtaunu. Imao je bledozelene oči, kojima ništa važno nije promicalo.

U stolici je, opruženih dugih nogu, sedeo i Ed Džekson, Benov partner. Sa svojih dva metra i sto trinaest kilograma, samom svojom pojavom mogao je svakom osumnjičenom da utera strah u kosti. Bilo smišljeno ili iz hira, nosio je bradu koja je bila riđa kao i kovrdžava griva na njegovoj glavi. Oči su mu bile plave i tople. Sa udaljenosti od pedeset metara mogao je službenim pištoljem da probuši rupu u orlu na kovanici od četvrt dolara.

Haris je spustio novine, ali nije seo. „Šta imate?“

Ben je prebacio držač za papir iz ruke u ruku pre nego što je seo. „Osim građe i boje kose, nema nikakve druge sličnosti između žrtava. Nisu imale zajedničke prijatelje i nisu odlazile na ista mesta. Znaš podatke Karle Džonson. Barbara Klejton radila je u prodavnici odeće, bila je razvedena, nije imala dece. Njena porodica živi u Merilandu, radnička klasa. Pre tri meseca vidala se sa nekim prilično ozbiljno. Strast je zgasla, a on se preselio u Los Anđeles. Proveravamo ga, ali izgleda da je čist.“

Pogledao je partnera kada je krenuo da uzme cigaretu iz džepa.

„To ti je šesta“, rekao je Ed lako. „Ben pokušava da puši manje od kutije dnevno“, objasnio je, a zatim nastavio sa izveštajem.

„Klejtonova je večer provela u baru u Viskonsinu. Izašla je sa kolegicom s posla. Koleginica kaže da je Klejtonova otišla oko jedan sat. Nekoliko blokova od mesta ubistva pronađen je njen automobil, pokvaren. Izgleda da je imala problema sa menjačem. Po svoj prilici, rešila je da nastavi peške. Njen stan je bio udaljen svega osamsto metara.“

„Jedino zajedničko žrtvama je što su obe bile plavokose, bele i što su žene.“ Ben je snažno povukao dim, pustio da mu ispunji pluća, a zatim ga ispustio. „A sada su mrtve.“

Na njegovoj su teritoriji, pomislio je Haris, a on je to lično shvatio. „Oružje kojim je počinjeno ubistvo je sveštenička marama.“

„Amikt“, rekao je Ben. „Nije mu bilo teško ući u trag. Naš momak koristi samo najbolje – svilu.“

„Nije ga nabavio u gradu“, nastavio je Ed. „Bar ne u prošlih godinu dana. Proverili smo sve prodavnice sa crkvenom opremom i svaku crkvu. Uspeli smo da pronađemo tri prodavnice u Novoj Engleskoj koje drže takvu vrstu amikta.“

„Poruke su napisane na papiru koji može da se nabavi u svakoj prodavnici“, dodao je Ben. „Ne može mu se ući u trag.“

„Drugim rečima, nemate ništa.“

„Kako god da okreneš“, Ben je ponovo povukao dim, „nemamo ništa.“

Haris je u tišini posmatrao obojicu. Možda je i želeo da Ben povremeno stavi kravatu i da Ed potkreše bradu, ali to su bile njihove lične stvari. Njih dvojica su bila dva njegova najbolja detektiva. Paris je, uprkos ležernom šarmu i prividnom nemaru, imao instinkte lisice i bridak um. Džekson je bio temeljan i efikasan kao neka usedelica. Ovaj slučaj je za njega predstavljao slagalicu, a posmatranje delića slagalice nikada ga nije zamaralo.

Haris je pomirisao dim Benove cigarete, zatim podsetio sebe da je on cigarete ostavio zarad zdravlja. „Vratite se i sa svima ponovo porazgovarajte. Dajte mi izveštaj o bivšem momku Klejtonove i dajte mi spisak mušterija iz prodavnica sa crkvenom opremom.“ Ponovo je pogledao novine. „Želim da uhvatim ovog tipa.“

„Sveštenika“, promrmljao je Ben dok je prelazio pogledom preko naslova. „Novine uvek vole da psihopatama prišiju nadimak.“

„Ima veliku medijsku pažnju“, dodao je Haris. „Hajde da ga skinemo s naslovnih strana i strpamo iza rešetaka.“

Omamljena nakon duge noći sređivanja papirologije, doktorka Tereza Kort pijuckala je kafu i listala *Post*. Sveštenik, kako su ga novine nazivale, i dalje je bio na slobodi čitavu nedelju nakon drugog ubistva. Nije smatrala da je čitanje o njemu najbolji način da se započne dan, ali bila je zainteresovana za njega sa profesionalne tačke gledišta. Nije bila ravnodušna povodom smrti dve mlade žene, ali obučena je da posmatra činjenice i da postavi dijagnozu. Život je tome posvetila.

Njen profesionalni svet opsedali su problemi, bol i frustracije, pa je, da bi napravila ravnotežu, gledala da joj privatni život bude organizovan i jednostavan. Pošto je odrasla zaštićena bogatstvom i obrazovanjem,

reprodukciju Matisove slike na zidu i bakarski kristal na stolu uzimala je zdravo za gotovo. Volela je čiste linije i pastelne boje, ali s vremena na vreme bi je privuklo i nešto drečavo, poput apstraktnog ulja na platnu, sa živim potezima kista i upadljivim bojama, koje se nalazilo iznad njenog stola. Bila je svesna da oseća potrebu za grubim jednako kao i za nežnim, i bila je zadovoljna. Jedan od njenih najvećih prioriteta bio je da ostane zadovoljna.

Kako se kafa već ohladila, sklonila ju je u stranu. Nakon nekoliko trenutaka odgurnula je i novine. Poželela je da zna više o ubici i žrtvama, da raspoláže svim pojedinostima. Zatim se setila stare poslovice o tome kako valja paziti šta čovek želi, jer bi želja mogla i da mu se ostvari. Nakon što je na brzinu pogledala na sat, ustala je od stola. Nije imala vremena da razmišlja o priči u novinama. Čekaju je pacijenti.

Gradovi na istoku najlepší su u jesen. Leto ih prži, zima ih umrtvljuje i prlja, ali im jesen daje dostojanstvo i boju.

Ben Paris je u dva sata posle ponoći, jednog hladnog oktobarskog jutra, ležao potpuno budan. Nije bilo svrhe da se pita šta ga je probudilo i prekinulo mu zanimljiv san o tri plavuše. Ustao je, nag prišao komodi i potražio cigarete. Dvadeset dve, tiho je izbrojao.

Zapalio je jednu, pustio da mu poznati gorki ukus ispuni usta i otišao u kuhinju da skuva kafu. Upalio je samo neonku iznad šporeta i pažljivo pogledom potražio bubašvabe. Ništa nije kliznulo u pukotine. Ben je upalio plamen pod lončetom i pomislio kako poslednja dezinfekcija još daje rezultate. Dok je pružao ruku da uzme šolju, odgurnuo je gomilu pošte staru dva dana, koju još nije stigao da otvori.

Na oštrom kuhinjskom svetlu lice mu je izgledalo grubo, čak opasno. A razmišljao je o ubistvu. Nago telo bilo mu je opuštено i dugačko, i toliko vitko da bi se moglo nazvati koščatim da nije bilo izbočenih talasa mišića.

Kafa ga neće držati budnim. Kada njegov um bude spreman, telo će ga prosto pratiti. Uvežbao je ovo na bezbrojnim prismotrama.

Košćata siva mačka skočila je na sto i zagledala se u njega dok je pijuckao kafu i pušio. Primetivši da je odsutan, predomislila se u vezi s kasnim noćnim tanjirićem mleka i počela da se umiva.

Nisu bili ništa bliže pronalasku ubice nego onog dana kada je pronađeno prvo telo. Kada bi i naišli na nešto što bi moglo da liči na trag, to

bi se pretvorilo u dim već nakon prvih sati istrage. Ćorsokak, razmišljao je Ben. Ništa. Nula.

Naravno, imali su pet priznanja samo u jednom mesecu. Ali sve su to bili bolesni umovi gladni pažnje. Prošlo je dvadeset šest dana nakon drugog ubistva, a oni se nisu pomakli s mesta. A svakog dana se, znao je to, trag sve više hladio. Kako je interesovanje štampe počelo da jenjava, i ljudi su počeli da se opuštaju. Nije mu se to dopadalo. Zapalivši cigaretu opuškom prethodne, Ben je razmišljao o zatišju pred oluju. Pogledao je u hladnu noć osvetljenu mesečevim srpom i zapitao se.

Klub *Dags* bio je udaljen od Benovog stana svega osam kilometara. Mali klub je sada bio mračan. Muzičari su otišli, a prosuto piće je već bilo počišćeno. Fransi Bauers je izašla na stražnji izlaz i navukla džemper. Stopala su je bolela. Nakon šest sati na potpeticama od deset centimetara, prsti su počeli da joj se grče u patikama. Ipak, vredelo je zbog napojnica. Posao konobarice možda i jeste naporan, jer se mnogo vremena provodi na nogama, ali ako imate dobre noge – a ona ih je imala – napojnice se samo gomilaju.

Još nekoliko ovakvih noći, razmišljala je, i imaće za depozit za onaj mali folksvagen. Neće više morati da se gura u autobusu. Tako je ona zamišljala raj.

U stopalu joj sevnu bol. Trgla se zbog toga i zagledala se u mračnu uličicu. Skratice put za petsto metara. Ali bilo je baš mračno. Napravila je još dva koraka prema uličnim svetlima i odustala. Mračno ili ne, nema nameru da napravi i korak više ako ne mora.

Dugo je čekao. Ali znao je. Glas mu je rekao da mu je poslao jednu od izgubljenih duša. Približavala se brzim korakom, kao da jedva čeka spasenje. Danima se molio za nju, za pročišćenje njene duše. Sada je trenutak oprostaja gotovo nadohvat ruke. On je samo sredstvo.

Previranje je započelo u glavi i jurnulo nadole. Moć ga je ispunila. U senkama se molio dok nije prošla pored njega.

Pokrenuo se brzo i bio je milosrdan. Kada je obmotao amikt oko njenog vrata, imala je samo sekundu da udahne pre nego što ga je zategao. Ispustila je tihi plačni krik kada joj je presekao dotok vazduha. Kada ju je užas pogodio, ispustila je platnenu tašnu i obema rukama uhvatila amikt.

Ponekad je, kada je moć u njemu bila silna, uspevaio brzo da ih oslobodi, ali zlo u njoj bilo je snažno, izazivalo ga je. Prstima je vukla svilu, zatim ih je zarila u rukavice koje je nosio. Kada je počela da ga udara nogama, odigao ju je od poda, ali je nastavila da njima maše. Jednim stopalom udarila je limenku koja je zazvečala u mraku. Ovaj zvuk mu je odjekivao u glavi i umalo je počeo da vrišti.

Tada je omlitavela, a suze na njegovom licu su se osušile na jesenjem vazduhu. Nežno ju je položio na asfalt i razrešio je greha na starom jeziku. Nakon što je pričvrstio poruku na njen džemper, blagoslovio ju je.

Počivala je u miru. A zasad je i on bio spokojan.

„Nema razloga da nas pobiješ na putu do tamo“, rekao je Ed ozbiljnim glasom dok je Ben u mustangu skretao za ugao pri brzini od osamdeset kilometara na sat. „Već je mrtva.“

Ben je smanjio brzinu i skrenuo desno na sledećem uglu. „Ti si slupao poslednji automobil. Moj automobil“, dodao je bez pakosti. „Bio je prešao svega sto dvadeset hiljada kilometara.“

„Potera“, promrmljao je Ed.

Mustang je poskočio preko izbočine i podsetio Bena da je želeo da proverii amortizere.

„I nisam te ubio.“

„Uboji i rasekotine.“ Kliznuvši na žuto, Ben je ubacio u treću brzinu. „Brojni uboji i rasekotine.“

Ed se nasmešio, prisećajući se. „Ali uhvatili smo ih, zar ne?“

„Bili su bez svesti.“ Ben je uz škripu kočnica stao uz ivičnjak i stavio ključeve u džep. „I morali su da mi stave pet šavova na ruku.“

„Zvoc, zvoc, zvoc!“ Ed je zevnuo i izašao iz automobila na trotoar.

Jedva da je svanulo i bilo je dovoljno hladno da se vidi dah, ali svetina je se već okupljala. Ben je povio ramena i, čeznući za kafom, počeo da se probija između radoznalaca prema uličici odvojenoj policijskim trakama.

„Lukavo.“ Klimnuo je policijskom fotografu i pogledao žrtvu broj tri.

Procenio je da ima između dvadeset šest i dvadeset osam godina. Nosila je jeftin džemper od poliestera, a đonovi patika bili su joj potpuno izlizani. Nosila je dugačke pozlaćene minđuše. Na licu joj se

nalazila maska teške šminke, koja se nikako nije slagala s džemperom i somotarkama.

Zaštitivši rukom drugu cigaretu koju je zapalio tog dana, saslušao je izveštaj uniformisanog policajca.

„Pronašao ju je skitnica. Eno ga u patrolnim kolima, trezni se. Čini mi se da je kopao po smeću kada je naišao na nju. Prizor ga je nasmrtno prestrašio, pa je istrčao iz uličice i gotovo naleteo na moja patrolna kola.“

Ben je klimnuo i pogledao uredno ispisanu poruku pričvršćenu za njen džemper. Frustracija i bes su takvom brzinom prostrujali njegovim telom, da jedva da je primetio trenutak kada se pojavilo mirenje sa situacijom. Ed se sagnuo i podigao veliku platnenu torbu koju je ispustila. Iz nje je ispala šaka žetona za autobus.

Biće to dugačak dan.

Šest sati kasnije ušli su u stanicu. Odeljenje za krvne delikte nije imalo onaj mučni sjaj Odeljenja za narkotike, ali teško da je bilo uredno i čisto poput policijskih stanica u predgrađu. Zidovi su pre dve godine okrečeni u nešto što je Ben nazivao stambenom bež bojom. Pločice na podu su se orošavale od vlage leti, a zimi su zadržavale hladnoću. Ma koliko da su se čistačice trudile da osveže vazduh raznim osveživačima i da obrišu prašinu, vazduh na odeljenju je stalno zaudarao na ustajali duvanski dim, užegli soc i sveži znoj. Istina, proletos su skupili novac i zadužili jednog detektiva da kupi sobne biljke, da ih stave na prozore. Biljke se nisu baš sasušile, ali uopšte nisu ni napredovale.

Ben je prošao pored stola i klimnuo Luu Roderiku dok je ovaj kucao izveštaj. Ovo je bio policajac koji je na svojim slučajevima radio smireno, kao da je računovođa koji obračunava porez nekog preduzeća.

„Haris želi da te vidi“, rekao mu je Lu i uspeo da mu izrazi saosećanje i ne podigavši pogled. „Upravo se vratio sa sastanka sa gradonačelnikom. I mislim da je Louenstajnova preuzela neku poruku za tebe.“

„Hvala.“ Ben je pogledao čokoladicu na Roderikovom stolu. „Hej, Lu...“

„Zaboravi.“ Roderik je, i ne usporivši, nastavio da tipka izveštaj.

„Toliko o bratstvu“, promrmljao je Ben i odvuкао se do Louenstajnovne.

Ona je bila sasvim drugačija od Roderika, razmišljao je Ben. Radila je u talasima, kreni-stani, i prijatnije se osećala na ulici nego za stolom.

Ben je poštovao Luovu preciznost, ali bi, kada bi birao ko će mu čuvati leđa, izabrao Louenstajnovu, čija stroga odela i smerne haljine nisu mogli da sakriju činjenicu da ima najbolje noge na odeljenju. Ben ih je na kratko odmerio pre nego što je seo za svoj sto u uglu. Šteta što je udata, pomislio je.

Premećući lenjo papire na stolu, čekao je da ona završi telefonski razgovor. „Šta ima, Louenstajnova?“

„Sudopera mi je zapušena, a vodoinstalater traži trista dolara, ali sve je u redu jer će je moj muž popraviti.“ Okrenula se od pisaće mašine. „Tako će nas račun izaći samo duplo skuplje. Šta ima kod tebe?“ Udarila ga je po ruci kojom je želeo da uzme pepsi s njenog stola. „Imaš li nešto novo o svešteniku?“

„Samo još jedan leš.“ Ako je u njegovom glasu i bilo gorčine, teško ju je bilo primetiti. „Da li si ikada bila u klubu *Dags*, dole pored Kanala?“

„Parise, ja ne vodim buran društveni život kao ti.“

Kratko je frknuo, a zatim uzeo šolju u kojoj su stajale olovke. „Radila je u njemu kao konobarica. Imala je dvadeset sedam godina.“

„Ne вреди dozvoljavati da te to pogodi“, promrmljala je, a zatim je, kada mu je videla izraz na licu, pružila pepsi. Uvek ih pogodi. „Haris želi da vidi tebe i Eda.“

„Da, znam.“ Uzeo je gutljaj, puštajući da mu kofein i šećer uđu u krvotok. „Imaš li neku poruku za mene?“

„Oh, da.“ Podrugljivo se smešeći, počela je da kopa po papirima, dok nije pronašla poruku. „Zvala te je Bani.“ Kada nije odreagovao na piskav, zadihan glas, pružila mu je papir. „Želi da zna kada ćeš doći po nju. Zvučala je baš medeno, Parise.“

Stavio je poruku u džep i nasmešio se. „I jeste medena, Louenstajnova, ali ću je šutnuti čim ti poželiš da prevariš muža.“

Kada je otišao ne vrativši joj pepsi, nasmejala se i nastavila da kuca izveštaj.

„Prodaju stanove u mojoj zgradi.“ Ed je spustio slušalicu i pošao s Benom prema Harisovoj kancelariji. „Pedeset hiljada! Bože!“

„Instalacije su loše.“ Ben je iskapio pepsi i bacio limenku u kantu za smeće.

„Da. Ima li neki prazan stan u tvojoj zgradi?“

„Iz nje ljudi izlaze samo kada umru.“

Kroz široki stakleni zid šefove kancelarije videli su kapetana kako sedi za svojim stolom i razgovara telefonom. Držao se dobro za čoveka od pedeset sedam godina, koji je poslednjih deset proveo za stolom. Imao je suviše snažnu volju da bi preterao sa kilažom. Prvi brak mu je propao zbog posla, a drugi zbog boce. Haris je prestao da pije i da se ženi, i sada je posao zamenjivao i jedno i drugo. Policajci u njegovom odeljenju ga nisu baš svi voleli, ali su ga svi poštovali. Harisu je to više odgovaralo. Podigao je pogled i dao im znak da uđu.

„Želim laboratorijske izveštaje pre pet. Ako je na njenom džemperu bilo makar i jedno jedino vlakno, želim da znam kako je tu dospelo i odakle potiče. Radite svoj posao. Dajte mi nešto s čim može da se radi, da bih i ja mogao da obavim svoj posao.“ Kada je spustio slušalicu, prišao je aparatu za kafu i nasuo sebi šolju. Nakon pet godina, i dalje je želeo da naspe viski. „Pričajte mi sve što znate o Fransi Bauers.“

„Posluživala je u klubu *Dags* gotovo godinu dana. Prošlog novembra se preselila u Vašington iz Virđžinije. Živela je sama u stanu u severozapadnom delu grada.“ Ed je prebacio težinu i pogledao svoje beleške. „Udavala se dva puta, nijedan brak nije trajao duže od godine. Proveravam oba bivša muža. Radila je noću, a spavala danju, tako da susedi ne znaju mnogo o njoj. Sa poslom je završavala u jedan. Izgleda da je želela da prečicom stigne do autobuske stanice. Nije imala automobil.“

„Niko ništa nije čuo“, dodao je Ben. „I niko ništa nije video.“

„Pitajte ponovo“, rekao je Haris jednostavno. „I pronađite nekoga ko je nešto video. Imate li nešto više o broju jedan?“

Ben nije voleo da obeležava žrtve brojevima i ugurao je ruke u džepove. „Momak Karle Džonson je u Los Anđelesu, dobio je ulogu u nekoj sapunici. Čist je. Izgleda da se posvađala s jednim studentom dan pre nego što je ubijena. Svedoci kažu da je svađa bila prilično žestoka.“

„On je priznao da su se svađali“, nastavio je Ed. „Čini mi se da su izašli nekoliko puta, ali ona nije bila zainteresovana.“

„Ima li alibi?“

„Tvrđi da se napio i da je pokupio neku brucoškinju.“ Ben je slegao ramenima i seo na naslon za ruke. „U vezi su. Možemo da ga privedemo, ali obojica ne verujemo da on ima ikakve veze s ubistvom. Ne postoji veza između njega, Klejtonove i Bauersove. Kada smo ga proveravali, saznali smo da je tipičan američki dečak iz tipične američke porodice

više srednje klase. Sportista. Veća je verovatnoća da je psihopata Ed nego taj naš student.“

„Baš ti hvala, partneru.“

„Pa, svakako ga proverite još jednom. Kako se zove?“

„Robert Lorens Dors. Vozi hondu sivik i nosi polo-majice.“ Ben je uzeo cigaretu. „I nosi bele cipele bez čarapa.“

„Roderik će ga dovesti u stanicu.“

„Čekaj malo...“

„Dodeljujem ovaj slučaj čitavoj radnoj grupi“, rekao je Haris prese-kavši Bena. Nasuo je sebi drugu šolju kafe. „Roderik, Louenstajnova i Bigzbi radiće s vama dvojicom. Želim ovog tipa pre nego što ubije na-rednu ženu koja će se sama zadesiti na ulici.“ Glas mu je bio blag, razu-man i odlučan. „Imaš li nešto protiv toga?“

Ben je prišao prozoru i zagledao se kroz njega. Ovo je bilo lično i znao je da se u ovakvu odluku ne valja mešati. „Ne, svi ga želimo.“

„Uključujući i gradonačelnika“, dodao je Haris, a u glasu mu se osećala gotovo neprimetna gorčina. „Želi da štampi iznese neku optimističnu izjavu do kraja nedelje. Pozvali smo i psihijatra da napravi psihološki profil.“

„Psihijatra?“ Ben se nasmejao i okrenuo se. „Ma hajde, kapetane!“

Kako se ovo ni njemu nije dopadalo, glas mu je postao leden. „Dok-tor Kort je pristao da sarađuje s nama na gradonačelnikovu molbu. Ne znamo kako izgleda, ali vreme je da saznamo kako razmišlja. Sada bih bio voljan“, dodao je i pogledao obojicu, „da pogledam i u kristalnu kuglu ako bi ona mogla da nam pruži neki trag. Budite ovde u četiri.“

Ben je zaustio nešto da kaže, ali je primetio Edov upozoravajući po-gled. Bez reči su izašli napolje. „Možda bi trebalo da pozovemo i vidov-njaka“, promrmljao je Ben.

„Ograničenih si shvatanja.“

„Realista sam.“

„Ljudska psiha je fascinantna misterija.“

„Opet si čitao.“

„A oni koji su obučeni da je shvate mogu da otvore vrata na koja mi laici možemo samo da kucamo.“

Ben je uzdahnuo i bacio cigaretu na parking kada su izašli napolje. „Sranje!“

„Sranje!“ promrmljala je Tes kada je pogledala kroz prozor kancelarije. Dve stvari nije želela da uradi u ovom trenutku. Nije želela da se hvata u koštac sa saobraćajem po ovoj hladnoj, neprijatnoj kiši koja je počela da pada. I nije želela da se upliće u slučaj ubistava koja su morila grad. A ovo prvo će morati da uradi, zato što su gradonačelnik i njen deda izvršili pritisak na nju da pristane na ovo drugo.

Već je imala previše posla. Mogla je da odbije gradonačelnikovu molbu, učtivo, čak i izvinjavajući se. Ali njen deda je bio sasvim druga priča. Nikada se nije osećala kao doktorica Tereza Kort kada je imala posla s njim. Nakon pet minuta s njim nije bila više visoka sto šezdeset dva centimetra i nije imala telo žene i uramljenu diplomu. Bila bi opet ona mršava dvanaestogodišnjakinja, koju je potpuno nadjačavala snaga ličnosti čoveka kog je volela najviše na svetu.

Zahvaljujući njemu, uspela je da stekne tu uramljenu diplomu, zar ne? Zahvaljujući njegovoj sigurnosti, podršci i beskrajnoj veri u nju. Kako može da ga odbije kada je zamoli da upotrebi svoje veštine? Zato što poslu u ovom trenutku posvećuje deset sati dnevno. Možda je vreme da prestane da se inati i pronađe partnera.

Tes se osvrnula po kancelariji opremljenoj pastelnim bojama, ispunjenoj odabranim antikvitetima i akvarelima. Njena je, pomislila je. U potpunosti njena. Pogledala je u visoki hrastov ormarić za dokumenta iz 1920. godine. Bio je pun dosijea pacijenata. I oni su bili njeni. Ne, neće uzeti partnera. Za godinu dana će napuniti trideset godina. Ima svoju praksu, svoju kancelariju, svoje poslove. I to joj je savršeno odgovaralo.

Iz ormana je uzela kišni mantil postavljen krznom kanadske lasice i obukla ga. I možda bi, samo možda, mogla da pomogne policiji da pronađe čoveka koji se svakog dana nalazio na naslovnim stranama svih novina. Mogla bi da im pomogne da ga pronađu i zaustave, da bi mogao da dobije pomoć koja mu je potrebna.

Uzela je tašnu i aktovku, punu dokumenata koje je uveče trebalo da pregleda. „Kejt!“ Izlazeći iz kancelarije, Tes je podigla kragnu. „Idem u kancelariju kapetana Harisa. Zovi me samo ako iskrsne nešto hitno.“

„Trebalo bi da stavite kapu“, odgovorila je sekretarica.

„Imam kapu u kolima. Vidimo se sutra.“

„Vozite pažljivo.“

Razmišljajući unapred, prošla je kroz vrata tražeći ključeve od automobila u tašni. Možda bi trebalo da svrati do kineskog restorana po nešto kada krene kući i da na miru ruča pre nego što...

„Tes!“

Još samo jedan korak i bila bi u liftu. Okrenula se, psujući tiho sebi u bradu, i uspela da natera sebe da se osmehne. „Frenk.“ A baš ga je uspešno izbegavala gotovo deset dana.

„Teško te je uhvatiti.“

Približavao joj se. Bio je besprekoran. Upravo bi joj ova reč svaki put pala na pamet kada bi ugledala doktora F. R. Fulera. A sledeća reč koja bi joj pala na pamet bila bi „dosadan“. Nosio je bisernosivo odelo Braće Bruks, a na kravati na pruge naslućivala se ista nijansa sive, kao i ista nijansa nežne ružičaste koje je bila i njegova *arou* košulja. Kosa mu je bila savršeno i strogo očešljana. Morala je da se potruži da joj osmeh ne sklizne s lica. Nije Frenk kriv što ona ne podnosi savršenstvo.

„Imala sam posla.“

„Znaš šta kažu da se desi čoveku kada samo radi, Tes.“

Stegla je zube da ne bi rekla: Ne znam, šta kažu? On bi se prosto nasmejao i dovršio frazu. „Moraću da se izložim tom riziku.“ Pritisnula je pozivno dugme lifta i ponadala se da će brzo doći.

„Ali danas odlaziš ranije.“

„Imam sastanak van kancelarije.“ Namerno je pogledala na sat. Imala je dovoljno vremena. „Već kasnim“, slagala je bez trunke griže savesti.

„Pokušavao sam da stupim u kontakt s tobom.“ Prislonio je dlan na zid i nadvio se nad nju. Bila je to još jedna njegova navika koju je Tes prezirala. „Čovek bi pomislio da to i nije neki problem, s obzirom na to da su nam ordinacije jedna pored druge.“

Gde li je, dođavola, lift kada je potreban? „Znaš kako je kada imaš pacijente zakazane u određenim terminima, Frenk.“

„Znam.“ Uputio joj je blistavi osmeh, a ona se zapitala da nije ubeđen da je miris njegove kolonjske vode uzbuđuje. „Ali svi moramo povremeno da se opustimo, zar ne, doktorko?“

„Svako na svoj način.“

„Imam karte za sutrašnju predstavu Noela Kauarda u Kenedijevom centru. Šta kažeš na to da se opustimo zajedno?“

Poslednji i jedini put kada je pristala da se opušta s njim jedva joj je pošlo za rukom da zadrži odeću na sebi i umakne mu. Što je još gore, pre nego što je natezanje počelo, tri sata se nasmrt dosađivala. „Lepo je od tebe što si me se setio, Frenk.“ Ponovo je bez oklevanja slagala. „Plašim se da sam se već nešto dogovorila za sutra.“

„Zašto ne bismo...“

Vrata se otvoriše. „Uh, kasnim.“ Veselo mu se osmehnula i ušla u lift. „Nemoj se previše umarati na poslu, Frenk. Znaš kako ljudi kažu.“

Zbog jakog pljuska i gustog saobraćaja, ostatak vremena pojeo joj je put do policijske stanice. Ali neobično je bilo što se osećala prilično veselo nakon polučasovne borbe s kišom i saobraćajem. Možda je to, pomislila je, bilo zato što je uspela onako lepo da umakne Frenku. Da je imala srca, a nije, prosto bi mu rekla da je kreten, i to bi bio kraj. Dok je ne satera u ćošak, biće odmerena i koristiće se izgovorima.

Uzela je filcane šešir sa stražnjeg sedišta i smotala kosu ispod njega. Pogledala je u retrovizor i namrštila se. Nema svrhe sada popravljati šminku. Kiša će sve ionako upropastiti. Ali mora da unutra postoji ženski toalet gde može da zaroni u svoj magični neseser, odakle može da izađe dostojanstveno i profesionalno. Zasad će morati da se pomiri s tim da izgleda pokislo.

Otvorila je vrata automobila, jednom rukom pridržala šešir i potrčala prema vratima zgrade.

„Vidi ovu!“ Ben je zaustavio partnera na stepeništu prema glavnoj zgradi. Ne mareći za kišu, posmatrali su kako Tes preskače lokve.

„Dobre noge“, prokomentarisao je Ed.

„Prokletstvo! Ima bolje noge od Louenstajnovne.“

„Možda.“ Ed se na trenutak zamislio. „Teško je proceniti na kiši.“

Tes je, i dalje trčeći, pognute glave pojurila uz stepenice i udarila u Bena. Čuo ju je da je opsovala pre nego što ju je uhvatio za ramena i odmakao od sebe, taman toliko da može da je pogleda u lice.

Vredelo je pokisnuti zbog toga.

Otmena je. I pored toga što joj se kiša slivala niz lice, Ben je najpre pomislio da je otmena. Linija jagodica bila joj je naglašena i dovoljno visoka da Ben pomisli na vikinške gospe. Usne su joj bile vlažne i meke, i terale su ga da pomišlja i na drugo. Koža joj je bila bleđa i jedva primetno rumena. Ali zbog njenih očiju je potpuno zaboravio na laskavu